

ΩΡΩΜΕΛΕΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια οκτακόσια κι' έννενηντα τρία,
κρίσις θα ζουράννη τούς Ρωμηούς άχρετα.

Δέκατος ό χρόνος είναι
κι' έδρα πάλιν αι' Αθήναι.

Τών όρων μας μεταβολή, — ένδιαφέρουσα πολύ.

- Ό ΡΩΜΟΣ την έδωμάδα — μόνον μια φορά θά βγαίνη.
- κι' έναν έχη ήτοιόδα — κι' έσπια μου καταβάνη.
- συνδρομητής θά δέχηται — γιατί λατά δέν έχωμ.
- και 'σων' Αθηνών την πάλιν — και εις την άλλωσπην.
- και εις την 'Ελλάδα όλην — δίχως νάχη κι' έντροπήν.
- συνδρομή γιά κάθε χρόνο — **δυσά φράγια είναι μόνο.**

- γιά τή ένα όμας μέρη — **δύνα φράγια και 'σού χέρ.**
- Κι' ένα φύλλο έν κρατή; — ένγινε ανόρομητή.
- κι' έσπος τον παρή δέν έδωαι — δά τον φάγ μαύρο είδη.
- Γράμματα και συνδρομαι — άπ' εύθείας πρίς έμά.
- Γιά τή σάρκα και τή μάρα — κάθε φύλλο μία δέκαρ.

Ένδεκα του Δεκεμβρίου,
σάχηλα του Βουλευτηρίου.

Πενήντα δύο και τετρακόσα,
Βουλή μουφλούσα και γαιριώσα.

**Φασουλής και Περικλέτος,
ό καθέννας νέτος σκέτος.**

Π. — Λαιπόν ;
Φ. — Λαιπόν, βρά Περικλή, μέ 'στη Βουλή νυκτέρι
κι' ως τή γλυκογαράματα παρήλατα και καρτέρι,
ό δέ Μπουρλότος σεβαρός έμουγγριέ σαν βράϊ
και τήν καμένη στρουγγα του τήν έρεψε 'στό πόδι,
κι' από τήν νύστα ό καθείς τά μάτια του σφαλούσε
κι' έν φοβεραίς παραβολαίς ό Βάλληνας μιλούσε,
τέντορος και βαρύτονος κι' έσθ' ότε μπάσος φίνος,
και κάποιος τόν δικούφη, κι' άπήνητονος έκίνους :
εσιγνόν ντοτόρος γκράτσικη πολύ εύγενικά
κι' έγίλασαν οι Βουλευται γιά τή 'Γαλιλά.
Κι' ήτον ή ώρα όσμίμου και κάτι περιπλόν
κι' έμουγγριέ κι' έμουγγριέ ό μπουρλοτιέρης λίων,
κι' ένας σπουδαίος τούρτορας και κρύο του διαβόλου
έκανε σεβαρότερα τά μούτρα του Μαγύλου,
κι' ή στρουγγα του τσοπάνη της τή πύσμα δέν 'βλαστήημες
κι' όπνος βαθύς τή λαχημαρική της στρουγγας άπικοίμησε,
κι' έσφαλίσαν γλυκά γλυκά τά μάτια του Δρακούμη,
ό ρέκτης δέ Καλλιφρονάς μέ παραχάσκον στόμα,
νά χούφη έπικριμενε κανέν παχάτ-Λουκούμη,
και ός του πιά ροχαλιτό της διέλας τή κόμμα.

Ό δέ Βοριξές που τή πτωγά τάρναχια θνατόνει,
της μύτιας έξεπάγωνε κι' έκόντιουζα νά πείσου,
κι' ό Μπουμπουλής τά πόδια του σ' ένα σκαμνι τεντόνει
και κλαιεί τά καρδιά του, που θα τά καταχούσου.
Κι' ό Λόρδος έκκαμάρινε τά τόσα του πιπίγια
κι' έβγαλει και τά δύο του ό Κανταρτζής σκαρπίνια,
και μέ τή κομπολόγι του φουσα και ζεφουσα
και τής χιλιάδα, Περικλή, 'μετρουσε τά μισά.
Κι' ένα παλιό έκκοίτερο σί μιά γωνιά ριγμένο
κι' έβλαπες από κάτω του βαθμική βαθμιά χωμίνο
του Δομοκού τόν Βουλευτήν, τόν νίνον Φωτιάδη,
όπου του φουγγιη τήν βραδρά τόν άρκασαν τροχάδη,
και τώρα τρία κι' έκάτον μετρα ό Λόρδος γόιζα
κι' έτσάκινο μαζί μ' αυτά του Χάμπρο τά παγιόζα.
Κι' ό κύριος Θεόδωρος δέν έβγαζε φωνή
κι' άμίλιητος 'στη θεία του καθάταν γιά πονή,
και προτιμαε τή γλώσσα του νά κόψη πέρα πέρα
καθώς και τόνα χέρι του πιστοκούε μιά 'μέρα,
παρά τή στοματάκι του ν' άνοιξη σαν και πρώτα
και σαν πολυέρες νά 'πή τά δόνια κι' έκότα.
Και τότε μόνον εν' έλιπς πώς δέν θα σισήση
όταν της μπόμπας τήν Βουλήν τή Στίμμα διαλύση
τότε και πάλι Γαλλικαίς θ' άνοψαθούν παντιέραι,
τότε και πάλ' ή γλώσσα του θα δάση και θα πάρη,
και θα 'μιλή χωρίς νερό τρείς νυκταίς και τρείς 'μέραις
κι' ή 'μέραις νάκαι του Μαγύρου κι' ή νυκταίς του Γεννάση.
Τώρα μονάχα κάθεται γιά νάκαι άπαρτία
και μήν του πάρη έξεφαίν ό Βάλλης τή πρωταί,
γιατί θυμησου πως κι' αυτός ό Βλαζύλης 'Πρώτης
σαν ένγενήθη ό Χριστός έμάνη θηριώδης,
ότι πολλά φοβήθηκε δια τή μεγαλία

μην του τῆ πάρη ὁ Χριστός κ' ἀντί Βασιλεία.
 Καί τὸ ῥωλόρι, Περικλῆ, ἰσημεινε τὰς τρεῖς
 κ' ἔπειταν μούτζαις σάν βροχὴ καὶ σάν χαλαζὶ λόγοι,
 καί μὲ τὰ δέκα δάκτυλα ἢ ποῖνια πατρὶς
 ἀβρῶς τὸν ἀσπροπρόσωπον πυρπολήτην εὐλόγει.
 Κ' ὁ Κεουκούρικος ὄνατά τὸ κράτος ἐμακάρει
 καὶ κουκουρικὸν φώναζαν μαζί του τὰ κοκόρια,
 κ' ἰκ τῆς Γαλλίας μὲ φωνὴ ὅτ' αὐτὰ μὰς ἰκακάρει
 πῶς θὰ μὰς κατασχοῦσι τὰ τρία βατόρια,
 καὶ τὸ μαντάτ' ὁ Μπουμπουλὸς ἀκούσας τὸ χαρμόσυνο
 ὅτ' ἡ Μαύρη Μοῖρα ἔκανε μὲ κλάματα μνημόσυνο,
 κ' ἔφθανε ὡς ὅτ' ὁ πάλο μου τοῦ Μπουμπουλὸ τὸ κλάμμα,
 ὁ δ' Ὀριγῶνας, Περικλῆ, προτοῦ ἡ μπόμπα πῆση,
 εἰς τὸν Μακρῆ τὸν Βουλευτὴ καὶ βιολιτζῆ συνάμα
 εἶπε κανένα μαρακλὴ γιὰρ νὰ μὰς βάρση,
 κ' ὁ βιολιτζῆς ἰθύμισε μ' αὐτὸν τὸν Ὀριγῶν
 κ' ἀνακατώσας τῶνομα τὸν φώναξε Τρυγῶν,
 κ' ἀπὸ τὸ κρῦ ἔπειταν τρυγῶνα καὶ μετὰκῆσαι
 καὶ τῶν ρητόρων ἄλωμαξαν καὶ τῶν βουδῶν ἡ φάτσιαι,
 καὶ πάντερα γουργουρίζαν ἀπὸ τὴν ἀπίταν
 κ' ἰστούσαις δέκα ἔγραυε ἀπὸ τὴν ἀπαρτίαν,
 κ' ὁ Βάλληνας δὲν ἔπαυε πολλὰ δημηγερῶν
 κ' ἰδῶθ' ἐκείθ' ἤγανταν εἰ Παλλικὸν τραχέται,
 κ' ἡ Λορδοστρουγγα ἔβουναγε νὰ ὄσση τὸ παρῶν
 καὶ πάλι ὀπλα τὸπνευ μὲ πρὸ πολὺ ραχάτι.
 Ὅταν δ' ἡ ροδεδάκτυλος ἀνέστηεν Ἡὸς
 τῆς Λόρδας ὁ περιόξος κ' ἔπειανῆς υἱὸς
 ἀνίκαρὰς ἐτετίλεισται κ' εἰς ἐν τὸν μόνον νῆμα
 ὁ Χάμπρο μετὰ τῶν λοιπῶν παρῶσας τὸ πνεῦμα,
 κ' ἐκ' εἰδ' ἰδῶ κ' ἐκ' εἰψ' ἐκεἶ καὶ καὶ μὴνείας ἐρείσθη
 κ' εὐθὺς τὸ Νομοσχέδιον τῆς μπόμπας ἰληρήσθη
 μ' ἄλα τὰ τρίτσα κάτω του καὶ μ' ἄλα τὰ τέρτικαλα,
 καὶ τῶν Ρωμῶν εἰ δανεισταὶ γένησαν ρεντικῶλα
 καὶ τῶρ' ἔς μαλλοσφινεταὶ ἡ ὄληα τὸν καυκάλα
 κ' ἀλλοιμόνους, Περικλῆ, ἂν δὲν μὰς δώσουν κ' ἄλλα.
 Καὶ σαλπικιτῆς ὅτ' ἡ Βουλὴ ἐμπήκαν μὲ σαλπικί
 κ' ἦταν ἀλήθεια μὲ χαρὰ κανένας νὰ τοὺς βλέπη,
 κ' ἔχμηζαν εἰ Βουλευταὶ πῶς νὰ ρουφήτῃ πρῶτος,
 μόνον σαλπικί πρῶτοχο δὲν ἦεν ὁ Μπουμπουλός,
 μήτε καμμιὰ δὲν ἔραγε σαλπικιτζῆ κουλούρα,
 γιὰτὶ αὐτὸς σάν νισταγικὸ καὶ τῆς Ἀγγλίας θρέμμα
 ἀπὸ καιρὸ ἄσυνείθως γιὰ διαίτα καὶ κούρα
 νὰ πῆν μόνον εὐγενὲς κεραλατοῦχο αἷμα.
 Καὶ τότε πλῆον ἄσηματα ἠκούσθησαν παρῶνια
 καὶ τίρι λίρι αἰ χορὰὶ ὄργανα παρεχρόνῶν,
 καὶ βῆμαβῆρα διάττορα μαζί μὲ βομβαρδῶνια
 τριγύρω ὅτ' ἡ βομβαρδιστὴν ἰδῶμον Χαρτολόρδον,
 κ' ἡμέρα ἔζημῶσαν φαρμακομῆνας Τρίτης
 κ' ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς ὁ καὶ φαρμακομῆτης,
 ἰδῶν τὸ πῶς τοὺς ἄθλους του ἡ στρουγγα ἔξετιμα,
 ἀμείως τὴν περίπεψε ὅτ' ἄν ρουσερτζῶν τὸ τμήμα,
 κ' οἱ πάντες συνειώρτασαν τῆς μπόμπας τὴν κραπαλῆν
 κ' ἄλα κ' ἰγῶ, βρε Περικλῆ, νὰ σὲ φιλήσω πάλιν,
 κ' ὅταν σὲ βλέπω τοῦ λοιποῦ χωρὶς νὰ σοῦ ἴμιλῶ
 τὴν μπόμπα ἰθυμομῶνας εὐθὺς θὰ σὲ φιλῶ.
 Π.—Ἡὺρε κ' ὁ Λόρδος τὴν ἰδὸν διὰ τῆς μπαταρίας
 κ' ἡμῖς δὲν ἰφανήκαμε κορδὶα φανταρίας,
 καὶ τοῦ Μπουμπουλὸ τοῦ σήμερον ἡμῖν τὸ τριλαμπῆς
 Βουλὴ καὶ Στέμμα καὶ λῶς καὶ καθὲς του μπιμπῆς,
 καὶ στέλλοντες τοὺς ὀκνεστάς ὅτ' ἄ ἱσχυρὸν δίχως ναύλον
 ἐκ βαρῶν ἰλυτρώθην χρῆσθ' ἑραυσιπαιλῶν.
 Καὶ τὸ τρίτανα ἤκουσε τοῦ Λόρδου καὶ πενήντα

κ' ὁ Βασιλεὺς μὰς ὁ γλεντζῆς μὲ τόσο καρδουχτοπι,
 κ' ἰπῆγῃ μὲ τὸν Ἀβελῶν κ' ἰγλένισαι ὅτ' ἡ Ρίψα
 γιὰ νὰ τοῦ ὄργη, Φασουλῆ, τὸ νῆτρι το κ' ἡ λῦπη,
 κ' εὐχῆθησαν μίς ὅτ' ἄν Ρωμῶν τοὺς δανειστάς τοὺς τόσους
 νὰ βαλομε καμμιὰ φορὰ ὅτ' ἡν κἄφα καὶ τοὺς Ρώσους.
 Ἡ ὄξαι, φίλε Φασουλῆ, δὲν πρῆσαι νῆχρ χρεῖ
 καὶ νὰ τῆς σφίγγου τὸν λαμπὸν ταυροτόπιος Ἐβρατοί,
 κ' ἂν ἔχη χραιώλῳσια καὶ τόκου εἰς τῆ ρῆχρ,
 νὰ κατορῶσθ' ὀπωσῶν ὅτ' ὁ τίλος νὰ μὴν τῆχρ,
 κ' ὀπος δὲν σακῆι κανονιὰ μὲ φαινεταὶ καθῶν
 μὲ τοὺς προκινδυνευσάντας τὸ πάλ' ἐν Βαρθαῖον.
 Φ.—Τώρα κ' ὁ Λόρδος, Περικλῆ, τοῦ γένους τὸ Παλλάδιον,
 εἰς ἀληθείς εἰσέρχεται ὀμοιογρίας σταθῶν
 ὡς τώρα μετερῶμῆι μονάκ' κ' ἰδελτίων
 καὶ πότε μὰς ἔξιστανε καὶ πότε μὰς ἔκρινε
 καὶ μὲ τὸ ρῆψ' ἔξιστανε ἡ ὄρασις του ἐπίρνα...
 κ' αὐτὰ τὰ χρόνια, Περικλῆ, ὀπου μὰς ἐκυβῆρα
 ἦσαν σάν μὲ παρασκευὴ καὶ προτομιασῆ
 πῶς νὰ γενούσ' τὰ δάναια ἰσπερὶν ἠυσια,
 μὲ τώρα ποῦκατε ἀρχῆ, χαρὰ γιὰ τὴν πατρίδα...
 τώρα θὰ στικταὶ κ' αὐτὴ ἀπίκου ὅτ' ἡ Βαρθαῖον,
 κ' ἀρχίσει γιὰ τὸν Λόρδο μὰς τὸ σταθῶν τῆς ὄρασις
 ἀνταξίον τῆς εὐγενεῖας καὶ σιδῆρας του κράτους.
 Ἀρχὴ τὸ ἦμισο παντός μὰς λίγουν κ' εἰ ἀρχαῖοι,
 ὀπου δὲν ἦσαν ἀνθρωπῶν ὀσῶν κ' ἡμῶς τυχαῖοι,
 καὶ καθὲς πράγμα ὅτ' ἡν ὄλην ὀλιγον εἰ τρομαῖσι,
 μὲ συνειθῆσαι ὕστερα καὶ τρέξει ὀλο νῆτρι.
 κ' ὁ κύριος σάν ἐμῆρόντιτος τὸ θῆρος σου θαυμαζῆ
 κ' ἀκολοσθῶν τὸ πρῶτον μῦομα καὶ δεῦτερα καὶ τρίτα,
 καὶ σὺ μονάκος ἀπορεῖ πῶς ἦσαν τόσοσ βαλαξ
 κ' ἰπληρώνει τὰ χρεῖ σου ἀνάλιπῶς ὡς τοῦρ,
 καὶ ρίχνεισ' ὀτουσ δανειστάς μὲ μῆξι καὶ πῶς καὶ λαῆ
 καὶ χρεῖσις τὴν Μαλιτζικὴν μὲ τὰ καθῶνια ὄρασι,
 καὶ σῆτε τοὺς φωνάζεις σὺ κ' αὐτοὶ φωνάζουν ὄρα
 καὶ τοὺς τιναῖς ὅτ' ἄ ἠψῆλα φουριλο καὶ μπουρλότο,
 καὶ διαπραγματεύονται χωρὶς ἀρχῆν καὶ τίλος
 καὶ ὄρῃ ἀρχίσεις κ' ἀφερῶν, καὶ ὄραν καὶ κόντρα ὄραν
 γυμνῶναι τὸ λεπτότερον τοῦ σώματος μὰς μέλος,
 ὀπου ὅτ' ἡν καθαρῶσαν καλεῖται ἀφερῶν.
 Π.—Πολὺ σωστὰ μὲ φαινεταὶ πῶς ὀμιλεῖς, σαλπικῆ...
 θυμῆσου καὶ τὴν Ἀλεποῦ μαζί μὲ τὸ λειοντόρι.
 Μ' αὐτὸν τὸν Χαρτολόρδο μὰς πολλοὺς θὰ χαστευσιωμε
 κ' ἔς πῶσῃμα τὰ λόγια μὰς τὰ φαῖλα καὶ ἔσειοσιμα,
 γιὰτὶ ὅτ' ἡν τὸσῃν ὄρασι το ἂν τὸν παραφουρισωμε
 τὸ κάτω κάτω τῆς γραφῆς δὲν θὰ πληρῶσῃ τίποτα.
 Φ.—Ἐλα καὶ σὺ, βρε Περικλῆ, ὅτ' ἡ ρῆχρ μου νὰ δράστῃ.
 Π.—Ἀξέλιοςτος καὶ σήμερα, κανάγια, θὰ περάστῃ...
 ἀκόμη μὲ κρατῆι χαρὰ γιὰ τὸ φουριλο τόση
 κ' ἀδυνατῆ τὸ χίρι μου νὰ σὲ ἔλοροσφῶσῃ.

Βουβοῦρης πρὸς τῶν Γάλλων τὴν Βουλὴν μὲ τρόπον καὶ μ' εὐγένειαν πολλῆν.

Βουβοῦρης ὁ Βασιλεὺς, ὁ μέγας καὶ πολὺς,
 ὁ Προδρόμων κ' ἔλλοτος καὶ τώρα τῆς Βουλῆς,
 προσέρχεται περιχαρῆς καὶ σφίγγει καθὲς χίρι
 τοῦ συναδέλφου Δουλοῦ μετὰ θερμῆς φιλίας,
 κ' ἄ ἡ Ῥωμαιτικὴ Βουλὴ θερμάτα συγγαίρι
 τὴν προσφιλεῖ συνάδελρον τῆς προσφιλοῦς Γαλλίας,